

metafora

ZKOUŠKA ŠKA RÁJEM

THRILLER

Nezůstane kámen na kameni.

ADAM STERNBERGH

Daisy přesně ví, co od svého dvouletého manželství s Craigem právě teď potřebuje. Uvědomuje si ale také, že jejich vztah může snadno skončit v troskách. A tak zosnuje plán: v den výročí svatby pozve svého muže na neznámé místo daleko od New Yorku. A tam mu předá dárek – týdenní pobyt na chatě uprostřed lesů, kde se budou moci díky přírodě, klidu a terapeutickému programu navzájem opravdu poznat a znovu k sobě najít cestu. Každý den dostanou jednu otázku, na kterou by měl jeden druhému upřímně odpovědět.

Craig má o své budoucnosti dost jasnou vlastní představu. Připadá mu, že právě večer společného výročí je nejvhodnější příležitostí všechno rozseknout a odejít. Brzy se ale ukáže, že jeho tajemství je to nejmenší a nejméně třaskavé z těch, která před sebou navzájem mají.

Co každý z nich udělá, když se oslava výročí nakonec zvrtné nejen v boj o vztah, ale i o život?

„Překotně ubíhající a vzrušující thriller.“

– Laura Dave,
autorka bestselleru *New York Times* *Jeho poslední slova*

ZKOUŠKA RÁJEM

ADAM STERNBERGH

ZKOUŠKA RÁJEM

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

The Eden Test © 2023 by Adam Sternbergh

Published by Flatiron Books, New York

Translation © Dina Podzimková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-271-7185-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-7184-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-304-9 (print)

*Věnováno Julii,
samozřejmě.*

Myslím, že Eva k Adamovi vzplála
nikoli v zahradě, jež byla plná krás,
nikoli v zármutku, že zklamal ji v ten čas,
ale až když s ním poté za branami stála
a byla noc.

– BERTHA TEN EYCK JAMES, „EVA A ADAM“

Pár, to jsou spiklenci hledající zločin.

– ADAM PHILLIPS, *MONOGAMIE*

PROLOG

ŠESTÝ DEN

Soukromá sanitka s rachotem zajede na šterkovou příjezdovou cestu a zaparkuje šikmo k chatě. Pulzující světla v tmavnoucím večeru cákají na stěny a okna domku rudou barvu. Venku již stojí trojice aut: jedno patří majitelům budovy, druhé správci pozemku – obě zrovna dorazila –, třetí vůz záchranáři nepoznávají.

Z kabiny sanitního vozu vystoupí dva zdravotníci obtěžkaní resuscitačním vybavením. Z jejich pohybu ale není cítit naléhavost. Dnes v noci není koho zachraňovat.

Přijeli jen vyzvednout tělo.

Řidič za pulzování kroužících světel dojde k zadní části vozu, mine jméno společnosti RAJSKÁ NADACE, nastříkané na boku sanitky. Otevře zadní dveře, sáhne po skládacích nosítkách a uvolní je ze závěsu.

Zvláštní, napadne ho, zatímco si jde po své práci. Přijeli až sem, doprostřed lesa, aby odsud celou hodinu vezli v sanitce tělo do nejbližší nemocnice o dvě města dál. Tam pak bude ležet v márníčním mrazáku a čekat na ohledání, potom ho znovu naloží do auta a pošlou do pohřebního ústavu, nabalzamují, zavrou do dřevěné bedny a pohřbí do díry pod žulovým kamenem.

Nebo by ho mohli prostě nechat v lese, pomyslí si. Ať les to tělo pohltí.

Prach jsi a v prach se obrátíš.

Můžeme to přikrašlovat květinami a obřady, jak chceme, běží řidiči hlavou, ale nakonec jsme všichni jen organická hmota, která čeká, až postoupí do další fáze.

A pokud jde o duše, kdo ví?

Řidič s nosítka chvíli zápasí a nakonec je ze zadní části vozu vyprostí hrubou silou. S cvaknutím vysune kolečka a rozjíždí se jimi po štěrkové cestě k chatě. Zpoza druhé strany sanitky se beze spěchu vynoří jeho šéfová.

Když si ho všimne, zavolá na něj jménem a zvedne dva prsty v rukavicích.

„Cože?“ řekne řidič a zastaví se.

„Potřebujeme obě,“ odpoví ona.

„Obě nosítka?“

„Přesně tak. Přijeli jsme pro dvě těla,“ řekne.

PRVNÍ DEN

TMA A SVĚTLO

I

Ženu jménem Daisy může jen těžko někdo brát vážně. Věřte, že ona o tom ví své.

Dlaní uhladí záhyby ubrusu. Všechno musí být dokonalé. Pod rukou vnímá přes lehký a měkký ubrus desku stolu, ze které lezou třísky.

Cítí úzkost a nervozitu – ta ji překvapuje. Jde přece jen o *něj*. Jde jen o *ně*, kteří jsou spolu tři roky, z toho dva jako manželé. Ale tahle práce, tyto přípravy v sobě mají něco, co v ní budí rozechvění. Tenhle pocit dobře zná z let, která strávila na jevišti: tu chvíli předtím, než představení začne, než se všichni nahnou do zákulisí, než lidé umlknou a světla potemní – je to okamžik plný očekávání a možností, když přijde inspicient, zaklepe na dveře šatny a upozorní vás, že za pět minut se hraje.

Za pět minut začínáme.

Díky, za pět, odpovíte vy.

Tenhle okamžik miluje. Tu chvíli předtím, než přijde ta chvíle. Zkontroluje stůl a vrátí se ke své práci.

Třeba za to může to žoviální *i*, napadne ji, to písmeno zasazené doprostřed jejího jména – *Daisy*, *Sedmikráska* – ho velice úspěšně připravuje o veškerou vážnost. Nebo je to možná tím pokušením doplnit tohle *i* kytičkou se zaoblenými lístky – zkrášlit své květinové jméno obrázkem sedmikrásky. Přesně tohle ona, dospělá dvaatřicetiletá

žena, udělala u podpisu, jímž stvrdila smlouvu o pronájmu téhle chaty. Byl to malý soukromý vtípek, kterému neodolala. Poté, co sepsala jejich životní příběhy, problémy, hlavní témata, historii, poté, co podrobně vylíčila jejich společné naděje i sny, vyplnila formuláře, zodpověděla otázky a písemně se vzdala všech možných práv – tolika různých práv –, poté, co zaplatila tučnou zálohu a předala vše zástupkyni nadace, která se na ni usmála, zastrčila formuláře do složky a uschovala je a pak jí potřásla rukou a ujistila ji, že zrovna udělala nejdůležitější rozhodnutí svého života.

Sedm dní. Sedm otázek. Navždycky změněni.

Tak zní jejich slogan.

Daisy urovná ubrus.

Uvidíme.

Taková krize legitimacy se žádného jiného květinového jména netýká, pomyslí si. *Lily* zní stoicky a elegantně, *Rose* luxusně a vznešeně, *Iris* neochvějně, *Ivy* interesantně, ale *Daisy* – Daisy je panenka, trdlo, potrhlá holčička, ta nejprostší a nejobyčejnější z květin. A pochopitelně, kdykoli vyrazí na konkurz – s pěkným účesem, nalíčená a v šatech, které jako by křičely *zbožňujte mě, prosím* –, vždycky nevyhnutelně někdo nejprve okomentuje její jméno, ten spolehlivý prostředek k prolomení ledů. Vejde s dychtivým úsměvem, *dobrý den, dobrý den*, oni se zadívají na její fotku, pak pohlédnou na ni a pak až moc často někdo pronese: *Daisy? – jako ta z Velkého Gatsbyho?* Nebo ještě hůř: *Daisy – jako Daisy Dukeová? Z toho starého televizního seriálu?* Tu a tam se najde i nějaký skutečný staromilec a nelibozvučně zanotuje: *Daisy, Daisy, give me your answer, do – I'm half crazy, all for the love of you!*

Ona se většinou jen zasměje, přikývne a věnuje dotyčnému navcvičený úsměv, což umí velmi dobře – je koneckonců herečka. Jasně, budu ta vaše Daisy, kterákoliv Daisy, jakou chcete, pomyslí si a pak se s veškerou vážností pustí do práce: prodat se, odříkávat cizí slova, jako by byla její vlastní, ztratit sebe samu a být tím, koho z ní chtějí mít, oslnit je.

I tohle umí dobře.

Zvedne dva zdobené stříbrné svícný, které našla schované ve skříňce v kuchyni mezi pavučinami a nesourodou směsí hrnků na kávu. Když je drží v rukách, cítí, jak jsou těžké, jako nějaké trofeje. Všimne si vlastního odrazu ve zvlněném skle okna chaty a představí si samu sebe, jak pronáší projev na předávání cen, řeč, kterou si od útlého dětství nacvičovala před zrcadlem v každé koupelně. *Chci prostě poděkovat všem, kdo ve mě věřili – kdo věřili v holku z Wisconsinu, která měla svůj sen.* Svírá svícný v rukách a pohlíží na ně s přesvědčivě překvapeným výrazem. *Vážně? Duž? Pro mě? Prosím vás. Jsem jen šťastná, že jsem byla nominována.*

Pak je postaví doprostřed stolu, v jejich složitě zdobených stříbrných bocích je zateklý starý vosk ze stovek předchozích večerů. Běží jí hlavou, kolik dřívějších obyvatel této chaty dělalo přesně to, co teď provádí ona: prostírali stůl, zapalovali svíčky a navzdory všemu doufali, že se jejich život zázračně změní. Přemýšlí, kolik asi dalších párů potýkajících se s problémy už tu pobývalo, kolik už si jich objednalo toto útočiště, uniklo k tomuto jezeru v lesích, aby se pokusilo zažehnout jiskru, která oživí a zachrání jejich vztah.

Stářím chaty si není jistá, ale na břehu jezera už musí stát celou věčnost, pomyslí si. Spíše než že by ji tu někdo postavil, působí, jako by vyrostla z lesního podrostu. Je dost stará na to, aby měla pokroucená dřevěná prkna a kuchyň plnou zásuvek, které tak úplně nedovírají, a také vitrážová okenní skla, která pokrývují výhled na jezero. Daisy vidí, že obloha venku vstupuje do onoho okamžiku temnoty, v němž se rozpjí linie obzoru; siluety černých borovic lemují vzdálený okraj jezera. Jak se tak dívá, uvědomí si, že je tu ticho, takové, že ve snaze mu naslouchat napíná uši – ticho, které překonává všechno, co kdy zažila v Brooklynu. Pokud je v tuhle hodinu na jezeře další živá duše, pomyslí si, rozhodně se dobře skrývá.

Představuje si samu sebe jako nějakou jinou ženu v dávných dobách, která nosí zástěru a čepec a žije v domku díky svému důvtipu a dovednostem venkovanky jen za světla svíček a petrolejových lamp. Ona oproti tomu má své špinavé blond vlasy nedbale sepnuté na temeni hlavy a na sobě džínové kalhoty s laclem – svůj

spolehlivý herecký oděv na zkoušky v divadle, pytlovitý a pohodlný. Říká o těch kalhotách, že je to její *kašlací* úbor – pokaždé, když si je oblékne, si řekne: *Kašlu na to*. Není prakticky nic, co by se v lacláčích nedalo udělat, to je její motto.

Jemu se její kalhoty s lacem ze začátku líbily. *Zbožňoval* je. Ještě mu připadaly tak nějak sexy. Líbilo se mu, jak snadno sklouznou k zemi – k tomu, aby se sesunuly na hromádku u jejích kotníků, stačilo jen rozepnout dvě patentky. Ten první rok, kdy byli spolu, ten první bláznivý rok je v jeho přítomnosti nosila, když společně lenošili – a pod nimi neměla už nic. Trávili spolu víkendy jako dva vyhnanci, schoulení a ukrytí před světem, zalezlí v mrňavém bytě jednoho z nich v Brooklynu, a oblečení bylo zcela nepovinné. On se vydával ven jen pro croissanty a kávu z pekárny na rohu. Zbytek doby se tulili k sobě a četli si v tlustých víkendových novinách, těch opravdových papírových, jejichž stránky ležely všude kolem jako plány k nějakému nestoudnému vloupání. Jejich těla byla propletená na její pohovce z bazaru, prsty měli špinavé od másla a tiskařské černi. To bylo na začátku, v tom dobrém prvním roce. Pak se sestěhovali. Pak se vzali. Teď, o tři roky později, jsou tady. Dva z těch roků strávili jako manželé a nyní stojí na pokraji týdne, během kterého se mají společně rozhodnout, jestli jim vůbec ještě stojí za to spolu pokračovat. Víkendové noviny dávno nekupují, on si pořídil iPad, sacharidy vyřadil z jídelníčku a její gauč z druhé ruky už dávno nechali stát na chodníku.

Na prostřeném stole urovnává zašlé stříbrné příbory. Na chvíli se zastaví. Měli by sedět vedle sebe, nebo tváří v tvář naproti sobě u kulatého stolu? Kdysi četla, že smyslem kulatých stolů je, že nikdo nesedí v čele, není tam žádná hierarchie. Na prvním rande seděli u malého kulatého stolku v sushi restauraci pod úrovní ulice, stěny sklepního prostoru byly počmárané japonskými graffiti. Ona seděla v kóji u zdi, on na židli naproti a byla tam taková tma, že ve světle jediné prskající svíčky se jeho tvář mihotavě objevovala a pak opět mizela. *Provdám se za tebe?*, napadlo ji trochu absurdně, jak ho sledovala v záři skomírajícího plamene. Toho večera si dali

několik skleniček saké a on pak vklouzl do kóje vedle ní. Takhle namáčknutí na sebe potom seděli a jedli a přitom se dotýkali rameny. Dezert si dali napůl. Z rozmaru, a protože byla dávno opilá, mu slízla kapku crème brûlée z brady. Měl na ní strniště. Začervenal se. Byla nestydatá. Zasmála se. V tu chvíli jí bylo jasné, že on je ten pravý. A ještě lepší bylo, že věděla, že on ví, že ona je ta pravá.

O rok později se vzali pod jabloní v údolí řeky Hudson.

Vlastně nedaleko odsud, pomyslí si.

A pokud jde o dnešní večer: naproti sobě jako diplomaté při vyjednávání.

Ucítí z kuchyně se linoucí vůni pečeného kuřete, které je téměř hotové.

To se na to podívejme. Jaká je hospodyně.

Kuře převázané provázkem strčila do prastaré trouby před hodinou, pak nahoře v ložnici vybalila z tašky svoje věci a oblečení, které narychlo spakovala pro něj. Ve vzkazu, který mu nechala doma na kuchyňském stole, stálo v osm večer, Daisy ale ví, že doprava z města bude jako zlý sen. Už se blíží devátá, stmívá se, a on ještě ani nezavolal, ani nedal vědět, že pozvání nalezl. Ne že by tu měla zrovna spolehlivý telefonní signál.

Celé je to samozřejmě překvapení. Dárek pro něj k výročí.

Není si jistá, co udělá, pokud se neukáže. Ale vlastně ani přesně neví, co bude dělat, pokud přijede.

Začíná být taková tma, že jestli už alespoň nesjel z dálnice, bude ji zatraceně těžko hledat. Sama sem vyrazila během dne, zatímco on byl v práci, nasedla na autobus směřující na sever a potom ji vyzvedla ta samá zástupkyně Rajske nadace, organizace, jejímiž jsou tento týden hosty a které předala úděsně velkou část svého výtěžku za vystoupení v televizi. Její reklamy vídala v New Yorku dlouhá léta. V metru, na billboardech – *Sedm dní, sedm otázek, navždycky změnění*, trvalý příslib, výstižný slogan – a na všech plakátech byli také ti dva, usměvavé tváře šťastných terapeutů, doktorů Kita a Bridget Ardenových, kteří slibovali, že vás zachrání. Sami se v ranních televizních pořadech a podcastech označovali za intenzivně sezdané.

„Nejsme šťastně svoji, ale *intenzivně* svoji,“ říkali vždycky a drželi se za ruce. A každá ta reklama lákala k novému začátku, úniku do útočiště pro páry v nesnázích, přesně jako jste vy.

Po dlouhé jízdě plné odboček směřující hluboko do monotónních lesů zástupkyně nadace zastavila na štěrkové příjezdové cestě před chatou, předala Daisy klíče a mapu s vyznačenou trasou k nejbližšímu obchodu s potravinami, vzdálenému hodinu cesty, a také dva speciální sáčky s instrukcí, že do nich mají na týden schovat své telefony. Žádný kontakt s vnějším světem, žádné rozptylování. Pak doprovodila Daisy ke vchodu a na závěr jí při loučení ve dveřích předala dlouhou bílou obálku.

Na přední straně stálo zdobným zlatým písmem: *Ot.1.*

První otázka. Ze sedmi.

Daisy letmo mrkne na obálku, kterou nechala ležet na stolku a která tu teď čeká na jejího manžela.

Otočí vývrtkou, odzátkuje láhev a postaví ji doprostřed stolu. Přemýšlela, zda vůbec podávat víno, protože ví, že si potřebují promluvit o spoustě věcí a že ona pít nebude. Ale zároveň je jí jasné, že on bude chtít skleničku, hned jak dorazí. Po tak dlouhé cestě to bude to první, na co se zeptá.

Dlouhou dřevěnou sirkou zapálí obě svíčky v těžkých stříbrných svícnech. Zatřepe zápalkou, uhasí ji a sleduje, jak se k potemnělému stropu v záhybech vznáší pentlička kouře.

Pak ustoupí a prohlíží si své dílo.

Dokonalé.

Show může začít.

Sedm dní. Sedm otázek.

Navždycky změnění.

Tak zní ten slogan.

Týden na záchranu manželství.